

"Moi, voiko tähän istua?" "Miksei." "Niin mut siis haluuksa et mä istun tähän." "Voit sä jos sä haluut, tietysti." "En mä sitä kysyny." "Niin." Istut silti, katsot silmiin ja kerrot tykkääväsi. Varoitin, että älä liikaa. Halaan kissaa sohvan toisessa päässä, kun katsomme seuraavana iltana typerää tositiveetä. Voisipa halata jotain yhtä hellästi ja rakastavasti, jotain ihmistä siis. Ei sinua kuitenkaan. Sinä olet vääränlainen. Olet harhailija. Et kuuntele minua. Puret liian kovaa liian pienillä, liian kapeilla, liian terävillä hampaillasi. Pidät vartalostani, mutta et kuuntele minua. Et kuuntele. Et muista, kun sanon, mistä pidän. Puret liian kovaa, taas. Ajattelen usein jotain muuta. Häntä. Hänkään ei ole minulle oikea. Hän on liian onnellinen, tai ehkä vain iloinen, ehkä yksinkertainen tai ehkä vain liian varma itsestään. Sinä haluat tietää, mitä minä haluan. Kerron, että haluan nauttia, rentoutua. Kysyt, mitä haluan sinun tekävän. En vastaa, puistan päätäni ja hymyilen. Pidät siitä, että hymyilen. Kysyt uudestaan, koska et kuuntele. Haluan, että lähdet. Jäät nukkumaan. Jäät seuraavaksi yöksi. Näen mielessäni häät, sinä huonosti istuvassa puvussa, minä äitini ompelemassa. Ympärillä sukulaisia, ainakin minun. En tunne heitä, eivätkä he minua, mutta esitämme hyvin. Sinä haluat lavan kaljaa, minä haluan viiniä. Sinä haluat seurakuntatalolle, minä maalle, latoon tai navettaan. Tai jonnekin kauas. Kissan kanssa seilaamaan maailman merille. Hänen kanssaan voisin lähteä. Hänen kanssaan olen hiljaa. Hänen kanssaan en hymyile. Hän ei kysy, mitä haluan. Jos kysyisi, vastaisin. Sinut.